

Det hotade Israel inför FN

För drygt en vecka sedan begärde Israel att Förenta nationernas säkerhetsråd skulle ingripa mot våldshandlingarna från den egyptisk-syriska republikens sida, närmast Syrien, vid Israels nordöstra gräns. Nu meddelas det att säkerhetsrådet beslutat avstå från debatt och avgörande i saken. I stället skall generalsekreterare Hammarskjöld vid sin förut planerade julresa till Mellanöstern verka för lugn och avspänning genom samtal med de agerande regeringarna. Skälet till att man i stället för att tillämpa FN:s stadgar låter generalsekreteraren gå till hemliga förhandlingar är uppenbart. Som vanligt kunde FN inte handla därför att ett veto från rysk sida mot varje fördömande av det arabiska våldet var att vänta. Inom väststaternas läger, där man vacklar mellan önskan att blicka araberna och viljan att skydda Israel, var en kompromiss som åtminstone innebar ett uppskov behaglig. Därför anlätades än en gång den "tyssta diplomati" som hr Hammarskjöld gjort till ett slags FN-ideologi, och generalsekreteraren fick i uppdrag att mildra Nassers vrede.

De våldshandlingar varom fråga är anses vara de svåraste sedan över två år, sedan de arabiska övergreppen drev Israel till Sinalkampanjen. Utom mord och plundringar har man från syriskt håll anordnat regelrätta militära aktioner. Den 3 december avfyrades 800 granater från bergen öster om Huleh mot de israeliska byarna på sluttningarna och i dalarna. Skadorna beräknas till 20 miljoner kronor; ett antal israelier och en observatör från FN blev dödade eller sårade. Enligt rapporter från FN-observatorerna har anfallen delvis ägt rum från syriskas militärposter i den demilitariserade zonen. Israels regering har stämplat vad som skett som en krigshandling; den har rätt, om man på gammalt hederligt sätt kallar mili-

tära angrepp på order från statsledningen krigshandlingar.

Inför de uttalanden och förslag som åkompanjerar dessa händelser måste varje tvekan om vem som är angripare och våldsverkare försvinna. Medan Israel föreslår fredsförhandlingar och nyligen lovat att med stora summor bidra till arabflyktingarnas underhåll, kommer en storm av hets och hot från Nasser och hans redskap i Egypten och Syrien. Snart skall mordraiderna och bombningarna nå även Israels stora städer, förkunnas i press och radio.

"Då en gång arabfolken reser sig, blir inte ett spår kvar av Israel." "Nasser har förenat de delar av arabernas hemland vilkas mål är Israels förstörande." "Den arabiske jätten har funnit sin väg och tål inte försök till motstånd från en liten insekt som kan krossas under klacken." Detta är några exempel bland hundratals andra på vad som under de senaste veckorna sagts i Kairos radio och av Arabrepublikens ministrar. Enligt en kommunistisk jargong med tillsats av orientalisk retorik talas om Israel som den västerländska imperialismens utpost och vägröjare samtidigt som man skryter över sina väldiga arméer och sina moderna vapen, som på några dagar skall utplåna Israel. Nasserismen, misslyckad som social rörelse, har i hatet mot Israel — med två miljoner människor och en tredjedel av jorden i Mellanöstern — funnit det enda hållfasta och enande i sin nationalism.

Hotelserna kan från en dag till en annan bli verklighet. Från de kommunistiska länderna går vapen blott till Arabrepubliken. USA, England och Frankrike lovade 1950 att fördela vapensändningarna "rättvist" mellan den hotade och den hotade, men USA och England har snarast givit Nasser och hans allierade prioritet. "Regeringen", skrev Economist för ett par dagar sedan om den brittiska statsledningen, "har en känsla

Varningar och förbud är verkningslösa — än en gång har Israels gräns kränkts, denna gång i norr av syrierna.

av ansvar mot Israel och mot judarna, men eftersom Israel inte kan ge oss någon olja och inte vill upplåta några baser och dessutom inte kan befaras komma under kommunistiskt inflytande, har araberna i regel kommit i första rummet". På senaste tiden kan en tendens till större hjälpsamhet mot Israel spåras, så i den engelska försäljningen av två gamla ubåtar, men den utbredda känslan för Israel balanseras ständigt av fruktan för arabstaternas anknnytning till det ryska blocket.

I detta läge väcker FN:s beslut säkerligen den allmänna, slappa och litet generade belåtnhet som är belöningen för

ett uppskjutande av pinsamma avgöranden. Att säkerhetsrådet inte fyller sin plikt enligt FN:s stadga, det har blivit så normalt och naturligt att varje kommentar är obehövlig. Att hr Hammarskjöld handlar i bästa välmening och tror sig genom sin tysta diplomati kunna vinna några veckor eller månader av nåd kan inte betvivlas. Det tappra judiska folket får fortsätta att leva i ångslan och rustning inför fiender vilkas motiv är gemena och vilkas mål är ohyggligt. Må åtminstone varje människa i den fria världen känna en smula medkänsla och en smula ansvar för den hotade stat som blivit en symbol för våra bästa syften.